

Forespørgeren (Erlendsson) (FP):

Hvad vil ministeren gøre for at bevare det danske fiskerierhverv? Det er det spørgsmål, fiskeriministeren skal besvare. Folketinget venter, at fiskeriministeren vil give klart svar på, hvad han naturligvis ud fra de forudsætninger, der findes i hans partis program, i en socialdemokratisk politik, vil gøre for at bevare fiskerierhvervet. Det er ikke mit partis politiske idégrundlag for at klare denne krise, der skal behandles. Havde vi haft flertal til at føre vor økonomiske politik igennem, ville en krisesituation som den, vi er inde i, ikke være opstået. Skatteflåning ville ikke have frataget fiskerne og fiskeindustrien nødvendig likviditet. Halvhjertet gennemførte støtteordninger ville ikke have virket konkurrenceforvridende. De restriktioner, de blanketter, de papirdynger og de mange forpligtelser og ordninger, skiftende regeringer har spundet erhvervet ind i, ville ikke have eksisteret og ville derfor heller ikke have kneblet fiskeriet og begrænset dets handlefrihed indadtil og udadtil. Sunde erhverv ville kunne blomstre og klare sig selv ved egen kraft.

Men nu er det takket være den af folketingets flertal førte politik og takket være traktater og konventioner, i hvis organer svage forhandlere ikke har kunnet gøre danske interesser gældende med den fornødne styrke, kommet dertil, at fiskerne siger: nu vil vi vide, om dansk fiskeri har en fremtid. Skal vi ofres, for at andre nationer skal have lov til at fiske så meget mere? Ser vores regering ikke, at det, som er i gang på havene nu, er en kamp om ressourcer, som man vil have os til frivilligt at trække os tilbage fra? Med ord som „destruktion af gode fisk“ har man gennem radio og fjernsyn villet lægge vores gerning for had. Ordene „rød maling“ er gentaget og gentaget. Med camoufleret meningspåtryk gennem fremvisning af smukt fotograferede tyske farvefilm, med ensidige kommentarer, der skal forberede den danske befolkning på, at Danmark i fiskerispørgsmålet skal resignere og opgive den dominerende stilling, som erhvervet har beskæftigelsesmæssigt og nationaløkonomisk for den danske befolkning, har regeringen ved sin fiskeriminister lagt op til en kapitulation over for udenlandske interesser. Er det denne opgivende holdning, danske fiskere skal ind-

stille sig på? Er deres interesser solgt? Skal de afhænde deres skibe til skotter og nordmænd, som nu udvider deres fiskerflåder kraftigt? Det er det, de gerne vil have at vide, og det finder vi er et berettiget krav.

Fiskeriministeren (Poul Dalsager):

På baggrund af den sidste tids begivenheder inden for fiskerierhvervet er det sikkert nyttigt, at der i dag finder en principiel debat sted her i folketinget om dansk fiskeris fremtid — man kunne ikke just sige, at hr. Erlendsson, som jeg takker for hans forespørgsel, lægger op til nogen saglig debat, men det er nu hans afgørelse, hvordan denne debat skal foregå.

Jeg har både mundtligt og skriftligt givet en række oplysninger både af aktuel og langsigtet karakter til landbrugs- og fiskeriudvalget, men jeg er også tilfreds med at få lejlighed til at give en redegørelse til det samlede folketing.

Jeg må begynde med at skuffe de kredse, der måske har håbet, at jeg her i dag kunne trække en færdig patentløsning på fiskerierhvervets problemer op af tasken. Når jeg ikke har en sådan patentløsning, skyldes det dels de overvejelser, der er i gang i fiskerikommissionen, som jeg skal komme tilbage til, dels at dansk fiskeri vel nok er det af vore hovederhverv, der er mest afhængigt af udefra kommende forhold, som vi kun i et vist omfang har mulighed for at påvirke.

For det første er udviklingen i fiskebestandene bestemmende for fiskeriets resultat. For at sikre, at fiskeriet i de farvande, hvor danske fiskere færdes, også på lang sigt vil være muligt, har man i skiftende fiskerilove haft bestemmelser, der begrænser fiskeriet. Især efter krigen har man også internationalt arbejdet med reguleringer af fiskeriet som følge af udviklingen i fartøjernes størrelse og effektivitet, der har betydet, at fiskeriet på de væsentligste fiskepladser udøves af fiskere fra en række lande og ofte meget intensivt. Traditionelt har man herhjemme på nationalt grundlag og i de internationale fiskerikommissioner søgt at værne bestandene gennem indførelse af fredninger af ungfisk gennem mindstemål, forbud mod fiskeri i gydeperioderne og gennem en lang række detaljerede bestemmelser om redskabernes indretning og anvendelse.